

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายจิรนิติ หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๗/๒๕๖๖

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๖๖

วันที่ ๑๘ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ร้อง
- - ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
ให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่

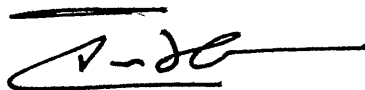
ความเห็น

คดีนี้ ประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งความเห็นของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เพื่อขอให้
ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า การตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ ที่ให้ขยายระยะเวลาการบังคับใช้
มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง
โดยให้เหตุผลว่า การขยายเวลาบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและ
การกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ ตามพระราชกำหนดดังกล่าว เพราะความไม่พร้อม
ด้านอุปกรณ์ บุคลากร และงบประมาณของหน่วยงานผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย ไม่เป็นไปตาม
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง

เห็นว่า แม้หลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย การตรากฎหมายเป็นอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ
แต่มีกระบวนการที่ต้องใช้เวลาเพื่อความรอบคอบ เพราะกฎหมายใช้บังคับเป็นการทั่วไป อย่างไรก็ตาม
เพื่อประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดิน ในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้
ไม่อาจรอกระบวนการตรากฎหมายจากฝ่ายนิติบัญญัติ รัฐธรรมนูญทุกฉบับรวมทั้งรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗๒ จึงบัญญัติให้พระมหากษัตริย์ทรงตรา

ที่อ้างว่า ยังไม่พร้อมทั้งเครื่องมืออุปกรณ์และขั้นตอนการปฏิบัติจึงเป็นความบกพร่องของฝ่ายบริหาร มีเจตนาที่จะปกป้องเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ควบคุมตัวบุคคล ไม่ได้เป็นเหตุเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องปัดภัยพิบัติสาธารณะตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นเมื่อพิเคราะห์ บทบัญญัติที่ขอขยายระยะเวลาการบังคับใช้ มีเพียงมาตรา ๒๒ เท่านั้นที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องใช้อุปกรณ์ และเครื่องมือในการบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่องในขณะจับและควบคุมตัวจนกระทั่งส่งตัวให้ พนักงานสอบสวนหรือปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป ซึ่งมีบัญญัติข้อยกเว้นไว้ในกรณีที่เป็นเหตุสุดวิสัย ไม่สามารถกระทำได้ ส่วนมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ เป็นบทบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ บันทึกข้อมูลโดยไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ใด ๆ เพิ่มเติม โดยมาตรา ๒๓ เป็นเพียงการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุม มาตรา ๒๔ เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกควบคุมที่จะร้องขอ ต่อเจ้าหน้าที่ให้เปิดเผยข้อมูลตามมาตรา ๒๓ โดยให้สิทธิร้องขอต่อศาล และมาตรา ๒๕ เป็นข้อยกเว้น ที่ไม่ต้องเปิดเผยข้อมูลซึ่งเป็นประโยชน์กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ พระราชกำหนดฉบับนี้ จึงไม่เป็นไปตาม เงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคคสุญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕ พ.ศ. ๒๕๖๖ ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒ วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดดังกล่าวย่อมไม่มีผลใช้บังคับมาแต่ต้น ตามมาตรา ๑๗๓ วรรคสาม แต่ไม่กระทบต่อกิจการที่ได้เป็นไปในระหว่างที่ใช้พระราชกำหนดนั้น ตามมาตรา ๑๗๒ วรรคสาม

(นายจิรนิติ ทะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ